

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa I. S. i R. S.

przeciwko M. S. i D. S. - Przedsiębiorstwu Handlowo-Usługowemu "K(...)" Spółce
Cywilnej w J.,

przy udziale Rzecznika Ochrony Konsumentów działającego w imieniu i na rzecz
powodów

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2008 r.,

zażalenia Rzecznika Ochrony Konsumentów na postanowienie Sądu Apelacyjnego z
dnia 13 marca 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 13 marca 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną Rzecznika Ochrony Konsumentów wniesioną w imieniu powodów R. i I. S. ze względu na niespełnienie wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Sąd uznał, że sporządzona przez zawodowego pełnomocnika skarga 1) nie zawiera wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia wraz z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany, jak również nie zawiera 2) wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. W zażaleniu skarżący, zarzucając

niewłaściwe zastosowanie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398⁴ k.p.c., wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

Wśród wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej znajduje się wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ pkt 4 k.p.c.). W orzecznictwie prezentowany bywa pogląd, że ze względu na charakter tego warunku, nie można uznać tego wymagania za spełnione tylko na tej tylko podstawie, że w drodze wykładni dałoby się wywieść czego żąda skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 r., III CZ 41/06, niepubl.). W przedmiotowej sprawie zarzut skarżącego odnoszący się do braku naruszenia art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c. jest jednak zasadny. Jakkolwiek we wniesionym piśmie nie sformułowano wymaganego wniosku w sposób jednoznaczny, tj. o uchylenie lub o uchylenie i zmianę zaskarżonego orzeczenia wraz ze wskazaniem odpowiedniego zakresu, to za wystarczające należy uznać odnoszące się do orzeczenia następujące żądanie skarżącego: „wnoszę o jego zmianę, poprzez zobowiązanie sprzedawcy (pозwanego) do zwrotu ceny towaru uiszczonej przez powodów na rzecz pozwanych lub uchylenie wyroku do ponownego rozpatrzenia”. Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżony został w całości. Jeżeli skarżący wyraźnie wskaże, że zaskarża wyrok w całości i wnosi o jego uchylenie, to tym samym wystarczające jest uzewnętrznienie jego woli, iż wniosek o uchylenie dotyczy całego wyroku (por. postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZ 83/06, niepubl.). W tym więc zakresie nie można podzielić odmiennego stanowiska Sądu Apelacyjnego, jako przesadnie formalistycznego.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie to stanowi jeden z elementów istotnych (konstrukcyjnych) skargi kasacyjnej, którego niedochowanie powoduje, że skarga, jako dotknięta brakiem nieusuwalnym, podlega odrzuceniu.

Wymaganie to nawiązuje do instytucji przedsądu, uregulowanej w art. 398⁹ k.p.c., i stanowi jej dopełnienie. Ustawodawca nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia argumentów przemawiających za tym, aby skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Wnoszący skargę powinien wykazać – w formie wyodrębnionego i rozbudowanego wywodu prawnego – że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęte jest, że wskazanie zagadnienia prawnego polegać powinno na przedstawieniu jurydycznego wywodu zawierającego wyartykułowanie problemu i uzasadnienie dlaczego jest on istotny (por. Uchwałę połączonych Izb Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r. III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92).

Nie można podzielić stanowiska Sądu Apelacyjnego, że wniesiona w przedmiotowej sprawie skarga kasacyjna nie czyni zadość wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Należy zwrócić uwagę, że skarżący w petitum pisma sformułował następujący wniosek :

„Z uwagi na całkowity brak orzecznictwa w zakresie prawa konsumenckiego wnoszę o strzygnięcie następujących zagadnień prawnych:

III. 1 - stwierdzenie, iż treść art. 7 Ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej dotyczy wad o charakterze oczywistym, których istnienie jest możliwe do samodzielnego stwierdzenia przez nabywcę w ramach zwyczajowych oględzin.

III. 2 - stwierdzenie, iż art. 7 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej ma zastosowania do wad prawnych towaru.

III. 3 - stwierdzenie, iż niedopuszczalne jest zwolnienie sprzedawcy z odpowiedzialności za jakiegokolwiek wady towaru (fizyczne i prawne) poprzez zobowiązanie nabywcy do dokonania na własny koszt dodatkowych czynności mających na celu jego powtórny weryfikację, a w szczególności zlecenie usługi osobie trzeciej - powołanie profesjonalnego rzeczoznawcy.

III. 4 - stwierdzenie, iż niedopuszczalne jest wskazanie przez Sąd Apelacyjny innej podstawy prawnej swojego orzeczenia niż wskazana w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji, skutkujące oddaleniem apelacji”.

W uzasadnieniu sporządzonej skargi skarżący ponownie odniósł się do sformułowanych wcześniej przez siebie zagadnień prawnych.

Z art. 398⁶ § 2 k.p.c. wynika, że to do kompetencji Sądu drugiej instancji należy wyłącznie badanie, czy skarga jest dopuszczalna, czy została wniesiona w terminie i czy nie zawiera braków formalnych, które podlegają uzupełnieniu lub które powodują odrzucenie kasacji *a limine*. Inną natomiast kwestią jest zagadnienie oceny słuszności i siły argumentacji przytoczonej przez skarżącego w celu wykazania, iż kwalifikuje się ona do rozpoznania. Ocena skargi kasacyjnej pod tym kątem następuje dopiero podczas jej wstępnego badania w ramach przedsądu, co jest zastrzeżone do wyłącznej kompetencji Sądu Najwyższego (por. postanowienia SN z dnia 17 listopada 2004 r., I CV CZ 163/04, niepubl., z dnia 14 września 2006 r., III CZ 53/06, niepubl., z dnia 11 grudnia 2007 r., II CZ 97/07, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał zażalenie za uzasadnione i na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.